

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Conselldelectors:

Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

De set en set

Mercè Miralles

Pèrdues de memòria

El pare està a punt de fer els noranta. Eixerit, surt a caminar tres cops al dia. Fa compres, s'encarrega de fer gestions. Un nonagenari autònom, en línies generals. I, vagi per endavant: l'estimo. Això sí: és desmemoriat. Una cosa no treu l'altra. Qui no el coneix, sempre fa el comentari –sempre!–: “Són coses de l'edat!” Em mossego la llengua perquè tinc la boca cansada: de tota la vida que el conec que té una memòria selectiva excel·lent –només escolta i reté allò que li interessa–, unida a una capacitat indestructible de fer sempre la seva santa voluntat. Coses de l'edat són que sordeja i ho nega. Aquestes coses de l'edat, que a vegades em fan plorar, no tenen res a veure amb la manera d'enfocar la vida. Hi penso, tot llegint una notícia sobre l'Afganistan. Ens assemblem, el pare i jo. La immediatesa em supera, i els meus interessos. Se m'obliden, fins i tot, esdeveniments que em són coetanis. A propòsit de l'11-S i els atemptats als EUA, he repetat les classes d'història i he recordat com va ser allò que els nord-americans van usar els talibans per frenar els soviètics a l'Afganistan, sense ser conscients que alimentaven una bèstia. I si n'eren conscients, se'ls en fotia. Torno a sorprendre'm, com fa el pare amb cada pel·lícula del *far west* –les ha vist totes, o les ha dormides–. I redescobreixo els EUA i els seus embolics, les polítiques erràtiques i la visió de túnel de tots. Repetim els errors perquè no recordem, perquè no tenim la memòria necessària per aprendre de l'experiència. Per això els pares es barallen. Un o tots dos, no paraven atenció. Repetien els mateixos errors. Sempre.

EDITORIAL

La taula de diàleg neix coixa

■ La divisió entre les dues ànimes que conformen el govern de la Generalitat s'ha fet present, de nou i amb força, amb motiu de la reunió avui de la mesa de diàleg amb el govern espanyol. No és nou que ERC i Junts fan lectures diferents del moment que viu el país i de l'estratègia a seguir, i tampoc ho és que aquestes discrepàncies inclouen de manera central la credibilitat de l'esmentada mesa de diàleg com a eina per resoldre el conflicte. S'intuïa que aquesta qüestió perseguiria la coalició de govern i l'estabilitat de l'executiu durant tot el mandat. I així i tot resulta molt decebedor comprovar les dificultats de les dues formacions per remar en la mateixa direcció, ni tan sols segu-

int els termes que ells mateixos van fixar en el pacte de govern després de tres llargs mesos de maduració. ERC pot esgrimir, amb raó, que l'equivalència ministres-consellers dona més força i rellevància a la mesa, i Junts pot defensar, també amb raó, que el pacte no diu enlloc que els negociadors hagin de ser consellers, com va passar en la primera reunió a La Moncloa.

El que és obvi per a tothom és que aquesta discussió és tan impròpia com els malabarismes de Pedro Sánchez per situar-se al mateix temps a dins i a fora de la reunió, i que hauria d'haver estat resolta internament fa temps, no només per evitar la sensa-

ció de crisi interna i fragilitat que es va transmetre ahir, sinó per posar el focus allà on té més sentit posar-lo, que és el contingut de la negociació amb el govern espanyol. En tot cas, ni la mesa de diàleg ni el govern de Pere Aragonès surten ben parats d'aquest episodi. D'una banda, la reunió d'avui al Palau de la Generalitat se celebrarà entre retrets, acusacions i, sobretot, amb una part significativa de l'independentisme exclòs de la taula. De l'altra, el president Aragonès ha fet un cop d'autoritat davant el seu soci de govern, però avui estarà una mica més sol davant un interlocutor absolutament enrocant, i l'executiu que presideix projecta més ombres que llums.

La foto

Dante, 700 anys després. Aquesta és l'edició il·lustrada més antiga de 'La Divina Comèdia', impresa el 1481, i presentada ahir a Wroclaw (Polònia) amb motiu del 700 aniversari de la mort de l'autor ■ EFE

La frase del dia

Nicola Sturgeon

PRIMERA MINISTRA D'ESCÒCIA

“Francament, no depèn del govern de Westminster decidir el nostre futur sense el consentiment de la gent que viu aquí”

Keep calm

Sublimar és exaltar, ennobrir, idealitzar. I allò que ens sembla que és sublim per la seva bellesa i grandesa pot ser ben senzill i, per tant, trobar-ho molt autèntic, genuí, gens postís. Aquesta sensació, entre moltes d'altres, és la que m'ha generat llegir *La vida autèntica*, de Montse Barderi. Fa una setmana la vaig trobar i li vaig dir que prou que es percebia l'autenticitat en aquesta novel·la! Que va molt més enllà del títol. El trobo un exercici valent i honest. I si quan va guanyar el Bertrana el 2019 amb *La memòria de l'aigua*, em va confessar que s'havia buidat, aquí pla! La Barderi ha escrit una carta d'amor a l'amor

Martí Gironell i Gamero

La senzillesa

a través d'una lliçó de vida, que cadascú es pot aplicar. Però també una filosofia de vida. D'entrada d'amor a la mateixa filosofia, com a disciplina pràctica que t'ajuda i et dona eines per interpretar el que ens sacseja cada dia passant pel sedàs dels pensadors que ens han precedit. Però també un amor als llibres –sobretot a l'edició– perquè la novel·la es pot llegir com un tractat sobre aquesta feina tan delicada que consisteix a embellir els llibres. I una novel·la que és una reivindicació de la vida autèntica, entesa i viscuda des de la senzillesa sense impostures, sent tu (ella) mateix(a) i estimant allò que creus que val la pena de ser estimat.

AMOR en majúscules i en estat pur. No cal res més. És així de senzill. El que dèiem del sublim, que no se sol trobar fins que s'ha viscut força. Un dels personatges, l'editora Roxanna Segarra, creia que ja l'havia trobat perquè la recerca era a través de la literatura, de l'art, del teatre: la sublimació de les paraules. Més que no pas creure que la grandesa, la bellesa, senzilla i autèntica al mateix temps, la podia trobar en l'ànima d'un altre ésser humà. Per això els deia que trobo que *La vida autèntica* és la sublimació de la senzillesa. Amb tot el que comporta fer servir aquesta paraula després de llegir-la.